SvenskaCanadaTidningen
Utgifven hvarje onsdag af
CANADA WEEKLY PRINTING CO., LTD.
325 Logan Avenue. Winnipeg, Man.
Telefon Garry 3174.

P. M. DAHL, Manager. NILS P. SON BROWN, Redaktör.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år (i förskott)	$1.00
Helt år, efterskottsvis	1.50
Halft år	0.75
Helt år till Förenta Staterna	1.50
Helt år till Sverige	2.00
Halft år till Sverige	1.00

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registreradt bref som genom Post eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa sensare, som ej behöfva registrerad, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Co., Ltd.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombeder att insända både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adresslappen.

ANNONSPRIS PÅ BEGARAN.

Efterfrågningar, 3 gånger, ... $1.50
Dödsannonser med svart ram och kors $1.50
Förlofningsannonser, Önskas, etc., 50c per gång å utrymme icke öfverstigande 1 tum, enkel spalt. Betalning för småannonser bör alltid insändas i förskott.

Onsdagen den 16 Augusti. 1916.

Några ord i dansfrågan.

Dansfrågan har åter blifvit aktuell i Winnipeg, tack vare några prästers och Canada Postens agitation. I anledning däraf taga vi oss friheten återgifva en artikel från den ansedda svenska tidningen "Vestkusten" i San Francisco, hvilken på grund af en ledare i den s. k. religiösa tidningen "Västra Sändebudet" tagit till orda i frågan. "Vestkusten" skrifver:

"Glädjen är utsugen hos de dansande, påstår den vise mannen som redigerar den härstädes utkommande tidningen "Västra Sändebudet", och den vise mannen vojar sig svårligen öfver våra rara svenska flickors sätt att uppträda i en danslokal. Vi kunna med handen på hjärtat försäkra den gode läromästaren att han ännu en gång farit åstad i ogjordt väder då han i sin reformifver kännt sig "kallad" att upplysa oss svenskar hur dåliga och omoraliska vi äro. I fjol var det våra utställningsfäster som klandrades, nu är det dansen. Skribenten hade "oturen" att bevista den stora midsommarfasten i Shellmound Park och blef på det högsta upprörd af hvad han där fick skåda. Det var särskildt dansen där han inte kunde glömma och på sitt vanliga manér drar han fram riset och svänger det öfver våra stackars små flickors hufvuden i följande dräpliga ordalag:

"Hvem kan döma dem, som känna det modärna lifvets hets, den slappa uppfostran, bristen på utifrån tuktande ordning. Vi döma häller inte kallt på afstånd. Vi måste lida, oroas, bedja, hjälpa. Denna lifsfråga måste vakna i våra samveten och väcka oro utomkring. Vi kunna ej liknöjdt åse, att vår ungdom hemligen blir bestulen på sin kraft, sin lifslust och sin friska lifssyn. Denna blodaftappning måste hämmas, eljest ha vi snart ett släkte som tröttnat på lifvet, innan det ännu börjat få lefva."

Vi kunna inte finna något bättre uttryck än fånig för en sådan utgjutelse. Ty så totalt renons på sundt förnuft förefaller denne reformifrares resonemang och i synnerhet den slutsats han själf kommer till.

För vår del tro vi att våra svenska flickor inte behöfva några moralkakor, de äro minsann så snälla och rara och mycket väluppfostrade. Och inte vilja vi beröfva dem deras stora nöje, att dansa! Naturligtvis kan dansen gå till öfverdrift — hvem erkänner icke det — men våra svenska flickor ha nog så pass omdöme, att de veta hvad som är passande och icke passande. En ungdom, som är för lat att röra på sig, blir det säkerligen icke mycket med på ålderdomen häller. Lika litet tro vi att våra svenska flickor, som den vise mannen vojar sig öfver, lida af brist på stolthet eller blygsamhet. Jo, jo, det skulle man våga säga dem i ansiktet! Det kan icke vara farligare för dem att umgås med männen i en danslokal än i ensamheten, förutsatt att det är en ordentlig danslokal, och vi försäkra den vise mannen att våra svenska flickor besöka aldrig annat än städade danslokaler — oftast i sällskap med pappa och mamma, som t. ex. i Shellmound Park. Hur många af våra svenska män och kvinnor ha blifvit "ödelagda" genom att deltaga i en dans nu och då? Faran är mycket större för dem, hos hvilka den äkta och sanna glädjen är "utsugen", och som just därför söka sig sämre och fornedrande nöjen — ofta i skymundan. Detta ha verkligt upplysta uppfostrare — t. o. m. på det kyrkliga området — insett och äfven om de icke direkt gilla dansen, anse den dock vara ett nöje som är oskadligare än de flästa andra därför att man lättare kan kontrollera det. Låt oss inte för all del tro att mänskligheten endast arbetar på sin undergång och är moraliskt rutten. "I många former trifs det sköna" såväl som det nyttiga och vi kunna väl icke inbura alla unga människor för att vissa styfbenta s. k. reformatorer ha misstriktade föreställningar om hvad som passar sig och icke passar sig i vår tid.

Mänskligheten har nu dansat omkring i så många tusen år och tunguserna lätit bli lika länge, utan att någondera sidan lyckats öfverbevisa den andra om nödvändigheten af att införa reformer, hvarför man väl får antaga att dessa för närvarande äro öfverflödiga. Det påstås ju dessutom att dansen är den ypperligaste gymnastik, förordad af självfvaste Per Henrik Ling, och som det icke finnes någon opposition mot densamma hvarken vid våra skolor, universitet eller andra uppfostringsanstalter, kan den bestämt inte vara så farlig som den förtviflade skribenten låter oss ana. Är den farlig, omoralisk, rutten o. s. v., o. s. v. så låt oss genast få lagligt förbud mot densamma till stånd och pliktfälla alla som känna en syndig kittling i tårna!"

En ömtålig fråga.

Vi ha alltid hyst en viss aktning för "Svenska Veckobladet" i McKeesport, Pa., i det vi funnit den vara ärlig, frisinnad, frimodig, men ändock sansad. Vi ha också vid flera tillfällen tagit oss friheten att, under fullt instämmande, citera artiklar från dess spalter. Denna samtida har i sitt nummer af d. 3 aug. polemiserat mot en ledare i Svenska Canada-Tidningen under rubrik "En ömtålig fråga", och det är med verkligt nöje vi upptaga stridshandsken från en dylik motståndare.

Artikeln "En ömtålig fråga" utgjorde ett inlägg i frågan om en svensk hjälpförenings rättighet att utestänga personer, som äro anställda i rusdryckstillverkning och försäljning. Den ärade samtidan undrar, om denna tidnings redaktör aldrig bemödat sig att se denna fråga från annan vinkel än den moraliska, och framställer den frågan: "Är det verkligen obekant för honom, att krögare, kypare och äfven bryggeriarbetare ha sedan många år tillbaka varit af lifförsäkringsbolag ansedda som mycket 'dålig risk'?" Jo, det är och har varit oss bekant, men vi ansågo oss icke böra framdraga denna rent praktiska sida af saken, då den diskussion inom en viss distriktloge, på hvilken artikeln var bygd, endast behandlade frågan ur rent etisk synvinkel.

Det hindrar emellertid icke, att vi nu kunna diskutera frågan från denna sida af saken. Vi måste då först fastslå som ett obestridligt faktum, att lifförsäkringsbolagen äro till för egen vinnings skull, icke för allmänhetens skull. Deras uppgift är att förtjäna så mycket pänningar som möjligt, att rikta sig själfva. De måste därför vara ytterst försiktiga och söka eliminera alla "dåliga risker" och "dåligt lif". Att krögaren och kyparen betraktas som "dåliga risker", torde mera bero på att de arbeta i dålig atmosfär, och att deras hälsa däraf skadas, än att de i allmänhet äro benfallna åt någon öfverdrifven dryckenskap. Det finnes en hel del krögare och kypare, hvilka äro absolutister. (I svenska sjukhjälpföreningar upptagas personer, som arbeta under kanske osundare förhållanden än krögaren och kyparen.)

Medan lifförsäkringsbolagen nu äro till för sin egen vinnings skull, kan detta väl knappast sägas om de svenska hjälpföreningarna. Dessa sammanslutningar hafva ju till uppgift — eller böra åtminstone hafva det — att hjälpa och stödja svenska män och kvinnor. Hjälpen är självhjälp, idet endast medlemmar, d. v. s. sådana personer, som betala en viss stadgad afgift, vid behof erhålla understöd. Dessa föreningar böra naturligtvis se till, att de komma på ekonomiskt goda fötter, men de ha ingen anledning och ingen rättighet att, för att samla stora kapital, utesluta alla sådana svenskar, som af de vinstefterträfvande lifförsäkringsbolagen betraktas som "dåliga lif". Vi tro icke häller, att en så stark organisation som exempelvis Vasa Orden skulle löpa någon afsevärd risk, om också alla dess loger intoge svenskar, hvilka arbeta i rusdryckshandteringen.

I detta sammanhang må påpekas det inkonsekventa i att från en hjälpförening utestänga en bartendare eller bryggeriarbetare, som säljer eller tillverkar spritdrycker, medan en person, som kanske super ganska betydligt, utan tvekan får kvarstå och kanske nå hedersposterna. Denna inkonsekvens har för oss påpekats från mycket starkt goodtemplarhåll. Bartendaren säljer sprit och uteslutes. En annan person förtär mycket sprit och får kvarstå. Bartendaren, som själf kan vara absolutist, betraktas som en "dålig risk", medan den, som super betydligt och skadar sin hälsa, är en fullgod risk. Kan "Svenska Veckobladet" bortresonnera den inkonsekvensen?

Den ärade samtidan kunde ha besparat sig anklagelsen för tarflighet emedan vi råkade yttra något om amerikansk skenhelighet och fanatism. Därför att man är bosatt i Amerika och naturaliserad amerikanare, har man väl dock rätt att kritisera Amerika och amerikanerna. Vi ha sett mycket äldre svensk-amerikanska tidningsmän än vi göra det. En så klarsynt man som Ernst Skarstedt (låt vara att han är något omodärn i nykterhetsfrågan) har mer än en gång predikat mot amerikansk skenhelighet och fanatism. Om Svenska Veckobladets redaktör icke ännu upptäckt dessa fel i den amerikanska karaktären, har han en mycket dålig syn, och tillrådes han skaffa sig glasögon. Vi upptäckte dessa karaktärsdrag efter endast några månaders vistelse bland yankees.

För att återgå till "den ömtåliga frågan" så våga vi, trots Svenska Veckobladets förnekande däraf, fortfarande påstå, att den är ömtålig. Och det af den enkla anledningen, att de parter, som inom de svenska hjälpföreningarna i detta afseende stå emot hvarandra, torde vara ungefär jämstarka. Hur frågan alltså än afgöres, så blir det alltid ett betydligt antal svenskar som taga anstöt, som blifva i etiskt afseende sårade.

En hutlös tidning.

Att Canada Posten ofta brustit i vanlig anständighetskänsla, torde vara litet hvar bekant. Att den äfven lämnat många bevis på småaktighet och afundsjuka, torde icke häller vara obekant. Nu har samtidan åter varit ute och åkt och det på ett sätt, som gör rubriken häröfvan fullt berättigad.

Det är generalkonsul Bergströms besök i Winnipeg och arrangemangen för generalkonsulns mottagande som få tjäna som dagens text i Canada Posten af d. 8 aug. Om nu också de anmärkningar, samtidan framställer, skulle vara befogade, så är det ju ganska taktlöst att gifva sådan offentlighet åt dem, att de komma under generalkonsulns ögon. Är Canada Posten verkligen så inskränkt, att den icke inser, att det måste verka ganska obehagligt på dr. Bergström att se, att hans mottagande varit föremål för stridigheter bland svenskarna? Canada Posten har genom denna taktlöshet sannerligen icke uppmuntrat dr Bergström att åter besöka vår stad. Och ganska betecknande är det äfven, att den icke kunde vänta med sina utgjutelser, till dess generalkonsuln lämnat Winnipeg. Samtidan tyckte tydligen, att det var synnerligen lämpligt, att generalkonsuln skulle företaga sin resa genom västra Canada, bärande på ett obehagligt intryck af svenskarna i Winnipeg.

Vi hade nog en hel del på hjärtat angående vissa saker i samband med dr. Bergströms mottagande i Winnipeg, men det skulle aldrig ha fallit oss in att i Svenska Canada-Tidningen gifva uttryck däråt. Men nu har Canada Posten genom ohemula beskyllningar och osannfärdiga uppgifter tagit bladet från munnen på oss, tvingat oss att yttra oss i detta föga behagliga ämne.

Canada Posten påstår, att "herr redaktör Brown för Svenska Canada-Tidningen ställt sig i spetsen för arrangeringen för mottagandet af de höga gästerna." Detta är icke med sanningen öfverensstämmande. Red. Brown har aldrig ställt sig i spetsen för någon "arrangering". När han fick höra, att generalkonsul Bergström skulle komma till Winnipeg, föreslog han, såsom medlem af logen Strindberg af Vasa Orden, att denna loge skulle sätta sig i förbindelse med de andra svenska föreningarna i staden och arrangera en gemensam svensk folkfäst vid generalkonsulns besök i Winnipeg. Det var logen Strindberg, som fattade beslutet att försöka få de svenska föreningarna att göra detta, icke red. Brown, hvilken, enligt samtidan, "var partisk nog att göra denna fäst till svenska föreningarnes fäst." Logen var tydligen af samma åsikt som red. Brown, att de svenska föreningarna äro en lämplig exponent för svenskheten i staden. Den önskade icke "skjuta i skuggan hela det kyrkliga elementet i staden, som dock i numerärt afseende står vida framom de svenska föreningarna"(?). Men den visste af erfarenhet, att föreningarna åtnjuta den stora allmänhetens förtroende och sympatier, att föreningarna äro så neutrala att de samla, och icke splittra, såsom är fallet med kyrkosamfunden. På midsommardagen, denna alla svenskars dag, ha gemensamma midsommarfäster anordnats af föreningarna, och detta har väckt allmänt bifall inom den svenska kolonien. Hvarför skulle det då icke gå för sig att nu anordna en gemensam folkfäst för hela det svenska folket under föreningarnes auspicier? Föreningarna fikade icke efter något slags ära, utan voro endast, i svenskhetens intresse, villiga att åtaga sig det rent exekutiva, påtaga sig ansvaret och den ekonomiska risken. Dessutom visste man ju, att kyrkosamfunden äro representerade inom föreningarna, i det en hel del kyrkomedlemmar tillhöra en eller flera föreningar. Kanske hade man också en känsla af att vissa ledande män inom kyrkosamfunden äro så trångbröstade och inskränkta, att man icke skulle kunna samarbeta med dem och uppnå lyckligt resultat. Dessutom är det vår privata åsikt, att kyrkosamfunden böra vara rent religiösa företeelser, som icke ha någon rätt att gå utanför gränserna för dylika företeelser. I ett fritt och demokratiskt samhälle borde det vara en uppgift i första planet att med kraft söka inpränta detta hos vissa herrar, som hafva aspirationer i annan riktning.

Red. Brown — för att nu återgå till honom — ställde sig icke i spetsen. Han blef af logen Strindberg vald till en af dess delegater till fästkomitén. Af denna blef han vald till dess sekreterare, hvilket uppdrag han för öfrigt med tvekan antog. Hur han skött denna befattning, återstår för fästkomitén att bedöma. Så förhåller det sig med den saken!

Canada Posten påstår, att "anslutningen skulle tvifvelsutan blifvit dubbelt så stor som den blef, om festligheterna skett i det svenska folkets namn". Canada Posten talar mot bättre vetande, då den insinuerar, att detta icke var en det svenska folkets fäst, ehuru anordnad af föreningarna. Vi skola äfven upplysa samtidan om orsaken till att fästen icke var så väl besökt, som den borde ha varit. Det berodde helt enkelt därpå att balen efter fästen icke hade annonserats. Fästkomitén hade naturligtvis tänkt annonsera dansen, men så gaddade hrr präster ihop sig och begärde, att dansen skulle slopas; annars hotade de med att motarbeta fästen och tillställa en konkurrentfäst! Tänk så ädelt och storsinnadt! Fästkomitén beslöt då att gå in på en kompromiss, att visserligen anordna dans, men icke annonsera denna. Detta steg tog fästkomitén icke därför att den fruktade någon ekonomisk förlust, om hrr präster satte sin hotelse i verkställighet, utan helt enkelt därför att generalkonsul Bergström icke skulle få några dåliga tankar om enigheten bland svenskarna i Winnipeg. Denna kompromiss får nu föreningarna betala med klingande mynt, ty tack vare att dansen icke annonserades blef fästen icke så väl besökt och resulterade i ekonomisk förlust. Lördagsdansen på Scott Memorial hall lär d. 5 aug. ha varit mer frekventerad än någonsin förut, och många skandinaver märktes bland publiken. (Hvarför kunde icke de svenska arrangörerna af denna dans för en gångs skull inställa den, då fästkomitén anhållit därom?) Många svenskar, som icke besökte folkfästen, och som trodde, att det icke skulle blifva dans där, lära ha uttalat sig som så: "Det skulle sjutton betala 50c. för en tillställning, där man icke får dansa." Så när allt kommer omkring, så borde de ledande inom kyrkosamfunden betala förlusten från fästen, icke föreningarna. I detta sammanhang kanske det är lämpligt påpeka det osmakliga af Canada Posten att anmärka mot dansen vid detta tillfälle, då det faktum kvarstår, att herrskapet Bergström — svenskarnes i Winnipeg gäster — kvarstannade, tills balen afblåstes, och fröken Bergström deltog i dansen.

Canada Posten klagar äfven öfver att "programmet vid fästmåltiden" var partiskt, och att missionsförsamlingen blef helt ignorerad. Den insinuerar också, att "det var enskilda personer, som därvid styrde och ställde." När man synar saken närmare i detta hänseende, brista äfven dessa anklagelser som såpbubblor. Saken förhåller sig nämligen så, att fästkomitén tillsatte en underkomité, som skulle arrangera luncheon på Royal Alexandra hotel, i denna underkomité satt såsom medlem mr P. B. Anderson, en framstående medlem af den svenska missionsförsamlingen i Winnipeg. Det fanns dessutom två a tre kyrkomedlemmar, hvilka tillhörde fästkomitén. Då programmet för talen uppsattes, var mr Anderson närvarande och gillade det. Det beslöts, att först skulle de nödvändigaste skålarna utbringas, och dessa voro för generalkonsuln, för Canada, för Sverige, för Norge och för damerna. Om tiden sedan tillåte, skulle ceremonimästaren kalla på flera andra talare, och vi kunna försäkra mr Hallonquist och red. Hofstrand, att äfven de voro påtänkta. Nu hade man emellertid suttit till bords öfver två timmar, när de nödvändigaste skålarna utbrakts och pastor Tengwald dessutom haft ett anförande, och ceremonimästaren handlade därför alldeles riktigt, då han icke kallade på flera talare, hälst som man i allmänhet ville hem för att göra sig i ordning till fästen på kvällen. Dessutom räknades ju mr Anderson, som tillhör missionsförsamlingen, bland dem som talade. Pastor Tengwald talade ju för det kyrkliga. Är Canada Posten icke nöjd med honom? Han brukar ju annars fungera såsom något slags ledare, då det för stadens svenska präster gäller att gadda ihop sig mot Winnipegs svenska föreningar och befolkning. Att partiskhet skulle ha gjort sig gällande förefaller ju ganska otroligt, då man hör, att ingen talade för föreningarna, ehuru banketten hölls under de svenska föreningarnas auspicier. Ingen talade häller för pressen, såsom Canada Posten i sin osannfärdighet påstår.

Ja, det här blef en lång historia, men hoppas vi, att den har det goda med sig, att den rensar luften en smula. Fästkomitén fäster säkerligen icke för egen del det ringaste afseende vid Canada Postens hutlösa artikel. Men den inser, att den kan verka pinsam för generalkonsul Bergström. Den vet med sig, att den gjort sin plikt, så långt i dess förmåga stått. Den har äfven af svenskarna i allmänhet fått det vitsordet, att den lyckades förträffligt — det vitsordet måste ju äfven Canada Posten kosta på sig. Den tager därför Canada Postens utgjutelser med största lugn — ty "månen har sin gång och aktar ej på hundgläfs", som det står i den gamla stiernhielmska versen. Stor indignation råder inom vida svenska kretsar i Winnipeg i anledning af Canada Postens senaste tilltag. Herrarna i den värda samtidan måste gifvetvis för alla sundt tänkande och taktfulla svenskar nu mer än någonsin förut framstå som stympare och stackare.

Till sist: När nu Canada Posten partout vill, att den bedröfliga sanningen skall komma fram till generalkonsul Bergström och den stora svenska allmänheten i Canada, så — a la bonheur! Det förhåller sig verkligen så, att det ibland är klent beställdt med enigheten inom den svenska kolonien i Winnipeg, och att småaktighet och afundsjuka icke höra till det allra ovanligaste. Men i sanningens intresse måste påpekas, att uttryck för småaktighet och afundsjuka nästan utan undantag komma från det håll, hvarifrån de denna gång emanerat. Och det bör äfven påpekas, att det icke är den svenska allmänhet, hvilken tillhör kyrkosamfunden, som gör sig skyldig till dylika saker, utan nästan uteslutande några få män, hvilka älska att kalla sig deras ledare. Att den "kyrkliga" allmänheten icke mer opponerar sig, än den gör, torde bero på en viss obenägenhet att ställa till bråk och en viss skamkänsla å de s. k. ledarnes vägnar.

HUGGET OCH STICKET

Synnerligen talträngda äro tydligen en del personer, om man får döma af Canada Postens utgjutelser angående talen vid banketten för generalkonsul Bergström.

•

Och majestätet — ursäkta Majestätet — i Sverige behagade icke besvara det telegram, pastor Tengwald var så ifrig att få sändt till Det.

•

Snart får den stackars husfadern det stora nöjet att börja köpa upp kol.

•

Frågan för veckan.

När skall Canada Posten gripas af så pass anständighetskänsla, att den icke ohjälpligen blamerar sig och det kyrkosamfund, hvars talan den för, när celebra gäster besöka Winnipeg?

•

Det tog endast basunstötar för att rasera Jerikos murar. Icke så i Ottawa. Där behöfde man dynamit.

•

Apropos Jerikos murar, lär den senaste vitsen i Sverige lyda så:

— Hvad är skillnaden mellan Israels barns och engelsmännens stridssätt?

— ? !

— Israels barn intogo Jeriko med basunstötar, engelsmännen ha intagit Contalmaison.

•

En annan ny vits i Sverige lyder så här:

— Hvarför ha fransmännen ännu icke lyckats komma genom den tyska spärren vid Somme?

— Hm! Dom ha väl inte löst Péronnebiljett.

•

Man börjar tydligen kvickna till därhemma!

•

Vår värderade kollega Grönköpings Veckoblad glädes oss med ett nytt nummer. Det innehåller en intervju med stadens parktant och manikurist, sommargästen fröken Gurli Pettersson från Stockholm, samt en recension om Oscar Bergström, hvilkens konsert på grund af den populära sångarens heshet gafs pr grammofon, medan sångaren själf endast rörde på munnen. För öfrigt har brandkåren firat sitt jubileum på torsdagen och spruthuset nedbrunnit, hvarför nästa öfning blir teoretisk och förlägges till stadshotellet.

•

"Dagens Nyheter" i Stockholm har börjat en tafling om gulaschhistorier, d. v. s. historier om personer, som hastigt och lustigt blifvit rika genom spekulation under kriget. En del bidrag ha redan inkommit, och vi gripa några ur högen:

Två baroner, f. d. grundläggare, dricka under mellanakten i "Frökens man" sin konjaksgrogg på Djurgårdsteaterns terrass. Plötsligt hör man baron K. P. Larsson ljudligt utbrista:

— I h-e, Lindkvist; inte är det Norlander som har skrifvit "Damen på nattkaféet". Det är en norrbagge som heter Schackspel!

(Historien förefaller tillverkad i Uppsala.)

Baronen och baronessan ge middag på Riche för sin hittillsvarande bekantskapskrets, som skall bräckas och därpå öfvergifvas. Det finns kaviar, dock inte färsk.

Baronen (ryter till vaktmästaren):

— Hva' f-n är det här för ordningar som en ska' betala för! Den här sylten är ju salt. Ge oss aprikoskomplott i stället!

På Operan:

Baron: — Gäspa högt, Amanda, så tror folk du är van vid sådant här!

En herre besöker en bekant fläskgrefve och sillmiljonär och finner husets två döttrar spelande på hvar sitt pianino.

— Kors, har ni två pianon?

— Tja, jag köpte ett till. Flickorna skulle spela ackatrumäng, och jag tyckte det såg så snält ut att behöfva trängas två vid ett piano.

En af våra "gulaschbaroner" i Närkesmetropolen, som för öfrigt icke är vidare hjärtnupen vid utplundring, hade nedlåtit sig att sällskapa med en fattig kyrkoherde och ett par andra tjänstemän, hvarvid samtalet kom att beröra Viktor Rydbergs lifsgärning. Obekant med namnet och utan förståelse för sä'nt bosch infaller miljonären på oförfalskad bi-näringska:

— Jaså, Viktor Rydberg! (Med plötslig liflighet:) Vet ja, um han har lämna' noge etter sej?

Baronessan är ute för att köpa sin första sidenunderkjol och begär att få se på dylika.

— I hvilken genre behagar damen?

— Jo, hälst af den där sorten som frasar.

Den verklige gulaschbaronen sitter med sin gulaschfriherrinna på Operakällaren. Till köttet begär baronen "en flaska Gorgonzola", hvarvid friherrinnan, som är literärt bildad, tillrättavisar sin okunnige make i följande ord:

— Ts! Gorgonzola — det är ju en fransk författare, vetja!

Baron B. har beslutat att i anledning af sina utvidgade affärer lära sig engelska språket och besöker fördenskull en språklärare.

Språklärare: — Har direktören förut tagit lektioner i engelska språket?

Baron: — Jag har ibland läst Flygande Blätter.

•

Templarörden i Sverige har förbjudit absolutistiska nykterhetsvänner att låta invälja sig i styrelserna för systembolagen. Detta har väckt icke så liten undran och motsägelse äfven hos rättrogna förbudsanhängare, och flera tidningar, som hylla förbudsprincipen, hafva talat ganska skarpt mot detta templarordens förbud. För en och hvar, som inträsserar sig för nykterhetssaken men icke lätit snärja sig af förbudsdogmatiskt resonemang, synes nog detta steg af templarorden vara till skada för det praktiska nykterhetsarbetet. Ty det borde väl ändock vara självklart, att det måste lända folknykterheten till nytta, att nykterhetsvänner sitta som medlemmar i de bolagsstyrelser, hvilka hafva hand om spritförsäljningen. Om energiska nykterhetsvänner sitta i dessa styrelser, då har man åtminstone någon garanti för att spritförsäljningen kontrolleras såsom den enligt lag bör kontrolleras. Det har visat sig, att organiserade nykterhetsvänner såsom medlemmar af försäljningsbolagens styrelse varit i tillfälle att öfva ett ur nykterhetssynpunkt gagneligt inflytande.

•

Ett af argumenten i försvaret af templarordens förbud har varit, att man inte får utelämna ett så grundväsentligt faktum som "nykterhetslöftet och konstitutionens bestämmelser". D. v. s. den med trång bokstafstrohet tillämpade lydelsen af den absolutistiska förbindelsen att icke sälja rusdrycker skall behandlas som ett grundväsentligt faktum af ojämförligt större betydelse än möjligheten att i handling verksamt motarbeta alkoholismens skadegörelse.

•

Ganska säkert är, att för det verkliga nykterhetsarbetet vore ingenting menligare än om det lyckades att påtvinga hela den svenska nykterhetsrörelsen en dylik anda af ofruktsam dogmatism, som den hittills i det stora hela lyckats hålla sig jämförelsevis fri ifrån.

•

När spriten nu är på tal, så kan det kanske vara lämpligt återgifva en uppgift på en mångmiljonärs vinkällare, som vi hittat i en svensk-amerikansk tidning. Tidningen i fråga skrifver:

Den bortgångne mangmiljonären J. P. Morgans vinkällare beräknas i boupteckningen hafva ett värde af $36,036. Det säges att mr Morgan själf importerade sina viner, hvilket han äfven gjorde i fråga om sin tobak, sitt té och sitt kaffe. En mängd af vinflaskorna äro märkta med hans monogram och ha sedan åratal tillbaka varit begrafda i hans källare.

I förteckningen öfver innehållet af hans vinkällare förekomma bland annat följande poster:

280	Flaskor Vera Pommery, nature 1892	$963
116	flaskor Iroy C. L. Special, 1884	483
315	flaskor Charles Freres, Reserve Brut, 1898	1,050
292	flaskor Krug, 1889	983
217	flaskor Louis Philippe Cognac	2,170
2	flaskor Cognac Otard	30
2	flaskor Grand Fine Champagne Cognac	24
19	flaskor Grand Fine Champagne Cognac	2,280

•

Konjak var tydligen Morgans favoritdryck. Hvad är er?

N. F. B.

ANVÄND ROYAL CROWN SOAP. — Den är den bästa.

SPARA ROYAL CROWN SOAP KUPONGERNA OCH OMSLAGEN.

SKAFFA VACKRA, NYTTIGA PREMIER — FRITT.

Om ni icke redan sparat kupongerna, börja nu. Ni skall bli förvånad, huru lätt ni kan samla nog för att erhålla ett elegant premium, något som är värdefullt.

ROYAL CROWN PREMIERNA ÄRO AF FÖRSTA KLASS.

De äro valda med största omsorg. Variationen är så stor; något lämpligt för alla. Skaffa vår nya premielista.

Den sändes fritt på begäran; ett bref eller brefkort skall bringa den till eder per omgående; postportot betaldt.

Alla premierna illustrerade och annonserade före den 1 maj 1916 äro nu annullerade. Då ni insänder en beställning på premier, välj från denna nya lista.

The Royal Crown Soaps Ltd.
PREMIUM DEPARTMENT, WINNIPEG.

FARM TILL SALU.

En 160 acres farm till salu, 5 mil från staden. Maskiner, 4 hästar, 11 nötkreatur. Säljes nu genast. Närmare upplysningar fås af ägaren.

Tillskrif ägaren,

J. G. FALK,
Danvers P. O., Man.

LÄKARE.

415—417 Pritchard Ave., Winnipeg. Tel. St. John 474.
DR. B. GERZABEK
LÄKARE
som erhållit diplom i Österrike-Ungern, Tyskland, London, England, Canada etc. F. d assisterande läkare vid de kungliga och kejserliga klinikerna i Wien, Krakau, Prag, Berlin, Paris och London, England.
SPECIALIST
för mag- och lunglidande, sjukdom i inälfvorna, könsorgan och fruntimmerssjukdomar, svår förlossningar och operationer. Behandling i och utom hemmet, såväl som i mitt privat sjukhus. Besökande läkare å St. Boniface och General hospital.
Mottagningstid: 8—12 f.m., 2—6 e.m. 7—10 på kvällen.

Dr. C. E. Johnson,
Skandinavisk läkare.
KONTOR: DOMINION BANK,
678 Main Street (Alldeles bredvid Gordon-Mitchells apotek).
Kontorstelefon: Garry 4284.
Privattelefon: St. John 234.

DR. McFARLEN,
312 Nairn Ave., Tel. St. John 880
Ofvanför Elmwood Drug Store.
KONTORSTID: 3—4 och 7—8 e. m.

Björnson & Brandson
LÄKARE.
Cor. William and Sherbrooke.
Mottagningstid: 2—3, 7—8 e.m.
Bostadstelefoner: Garry 321 — Garry 769.

J. A. McTAVISH, M. D
LÄKARE OCH KIRURG.
Hörnet af Kelvin st. och Gordon ave., Elmwood, Winnipeg.
Kontorstimmar:
8—10 f. m., 12—2 och 6—7 e. m
Tel. St. John 1047 eller St. John 187, dag eller natt.

DR. J. STEFANSSON
Isländsk specialist på ögats, örats, näsans och strupens sjukdomar.
401 BOYD BUILDING,
Hörnet af Portage ave. och Edmonton.
Tel. M. 3088 eller Garry 2315.

Dr. R. L. HURST
Medlem af Royal College of Surgeons, England. Licentiat af Royal College of Phisicians, London. Specialist: Bröst-, närv- och kvinnosjukdomar.
Kontor: 305 Kennedy Bldg, Portage Ave., midt emot Eatons. Telefon Main 814.
Kontorstid: 8—5 och 7—9.
Bostadstelefon Garry 1175.

SKANDINAVISK ADVOKAT.
Tel.: Kontor, Main 6131 och 6132
Residens, Sher. 4440.
A. M. DOYLE, L.L.B.
Advokat, juridiskt ombud, notarie, etc.
514 Sterling Bank Bldg., Winnipeg.

GEO. ST. JOHN VAN HALLEN
Advokat och Patent Solicitor
Farmers Building, Winnipeg, Man.
utförer alla slags juridiska uppdrag och skaffar patent på uppfinningar.
Telefon Main 5142. Privattelef. 2357.

SKANDINAVISKA ADVOKATER
811 McArthur Bldg.
Telefoner: Main 4503 och 4504.
ROTHWELL, JOHNSON & BERGMAN.
P. O. Box 1656.
WINNIPEG, MANITOBA.

CLARK-LEATHERDALE CO., LTD.
Begrafningsdirektörer och balsamerare.
232 Kennedy St.,
Tel. Main 8221, Winnipeg.

A. S. BARDAL
BEGRAFNINGSBYRÅ.
Begrafningar utföras skyndsamt och till moderat pris.
HYRKUSKVERK.
Första klassens droskor.
Kontorstelefon: Garry 300 och 375.
Bostadstelefon: Garry 2151.
BARDAL BLOCK.
843 Sherbrooke Str., Winnipeg.

KODAK SAFETY FILM